

תורה

הם אותם הדברים.... אמנם רמז להעידון וצחצוח הנפש באור הגנוז, אשר גם מלאכי מעלה וחיות ושרפי קודש ושום נביא וחזזה לא השיגוהו כלל עצם ענינו... לכן אמר סתם "לדברים הרבה", שאינו דבר המושג לאומרו ולבאר.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, התורה וקניניה"

עמלה של תורה

ידועים דברי רש"י על הפסוק "אם בחוקותי תלכו וכו'", שתהיו עמלים בתורה עכ"ל. עמל התורה פירוש להתעייף מלימוד התורה, על דרך שאמרו בהגדה של פסח: את עמלנו, אלו בניס. כמו שאדם עמל עבור בנו, נגד ויותר מכוחותיו הטבעיים, מנדר שינה מעיניו, ולפעמים נשאר ער לילות שלמים, טורח בסידורם וטיפולם. כך בלימוד התורה, וזה נקרא עמל. וכל עוד שחש האדם שיכול ללמוד, ילמד, ולא ידאג על השינה, שאם צריך הוא לשון, השינה תבוא מאליו ויישן. כל זאת יבדוק האדם על פי כוחותיו, שלא ימעט מהיכולת, ודרוש לזה מאזני זהב, כי אדם קרוב אצל עצמו ורוצה את צרכי גופו. להתייגע, בתחילת הדרך, קשה, אבל אח"כ מתרגלים.

ויש ביכולת האדם לשנות את טבעי גופו. ויכולים לראות זאת אצל בחורים צעירים שנמצאים בתפקיד, שמתרגלים לישון מעט מאוד, ולהתייגע בהליכה מרובה וכו'. כך אנו צריכים להרגיל את עצמנו ליגיעה בתורה. ובחור שמתרגל להתייגע, גם כשיזדקן לא יתעייף. ואין ספק שאם יחשוב על הריח שישיג בסוף, יקל מעליו טורח העמל. נתאר לעצמנו אם יאמרו לאדם שיפליג במשך שבוע ימים בספינה מליאה דגים מלוחים המפיצים ריח מאוס, ותהיה לו אפשרות להסתדר שם בצורה כל שהוא, ובסוף יקבל דירה בחנם, הלא בודאי יסכים. ומדוע בכדי להשיג תורה לא מסכים לטרוח כל כך? אני הייתי מסכים להפליג בספינה זו עשרים שנה אם אדע כל התורה, ודאי שזה כדאי, ומה נחשבים דירה או מליונים לעומת הריח של עמל בתורה, כאין וכאפס נחשבו.

רב ציון אבא שאול בספרו "אור לציון זכרון הדסה"

ביטול תורה כנגד כולם

טעות גדולה השתרשה בין בני התורה. אנו יודעים שיש שלוש עבירות חמורות, עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, אבל אמרו חז"ל לימדנו ששכר תלמוד תורה כנגד כולם, כך עונש ביטול תורה כנגד כולם (ירושלמי פאה פ"א ה"א). לבטל רגע אחד מן התורה יותר

הקדושה השורה על הבית שנבנה מלימודה, תלויה בשלימות הבית, וברום מחשבתו

צריך האדם לידע שמאור התורה שלומד בעולם הזה נברא למעלה היכל קדוש, וגדר הקדושה שיש על ההיכל הוא ואופן שלמותו תלוי באופן לימודו. ונבאר דהריהו כמו בעוה"ז כשאדם בונה בית משגיה על שני דברים: א) על שלימות הבית שיהיה בנוי בשלימות הדרוש לעצם בנין הבית כדי שיהיה לו למחסה ולמסתור מזרם וממטר, ב) על נוי הבית שיהיה כלול בהדרו מבית ומבחוץ ויהיה לכבוד ולתפארת בעיני הכל. וכן נמי בענינו צריך שיהיה להיכל הרוחני שני דברים: א) שיהיה שלם בעצמותו וזה נבאר אם לימודו היה בשלימותו כגון שלמד איזה פרק ולא היה נחסר לו איזה משנה באמצע, וכה"ג לענין מסכת, דאל"ה גם ההיכל שנברא ע"י לימודו לא יהיה בשלמותו. ב) לענין נוי ההיכל שיהיה כלול בתפארתו בהוד והדר תלוי לפי רום מחשבתו, שאם היה הלימוד הוא לשמו יתברך, והיינו אפילו בלי כוונות וסודות רק שהיה שמח על שזכה ללמוד דברי אלוקי השמים ולא הפסיק בשיחה בינתיים, וכ"ש אם היה לימודו בדבר הנוגע לקיום המצות, והיה מחשבתו כדי לידע איך לקיים, בודאי נמשך הרבה קדושה על ההיכל ההוא ויהיה ברק זיוו מבהיק לעיני הכל.

חפץ חיים בספרו "חומות הדת"

"דברים הרבה", עונש שאינו ניתן לפרש במילים.

כיצד מקבלים טעם בלימוד? כמו שנותנים לאדם לאכול סוכריה מצופה באיזו קליפה, שאם הוא ילעס אותה הרבה בסופה יפרוץ החוצה והוא יחוש במתיקות. זו המציאות. כך לעולם לא היה אדם שלעס ולעס ולא הגיע למצב שהוא מתמוגג מהמתיקות שבלימוד! מעולם לא היה אחד שלא היה לו פעם מצב שהוא התמוגג מהלימוד, כל אחד מאתנו, פעם או פעמיים או עשרים פעם בחייו, ויתכן אפילו כל יום. ישנם דרכים כיצד לקרב אדם חילוני שאין לו שום שייכות ליהדות, אולם, אין דבר שמקרב אותו יותר ממתיקות של דף גמרא עד שהוא לועס אותו ויודע אותו, עד שהוא מגיע ל"סוכר" שבתוך ה"סוכר", הוא מתמוגג מהמתיקות של זה, ואין דבר שמקרב אותו יותר מזה. העונש שמגיע לאדם מלימוד התורה לשמה אינו ניתן לתיאור במילים! חז"ל הקדושים בבואם לבאר את התענוג הגדול הזה לא מצאו את המילים להסביר, והם אומרים רק "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה", כן כתב ה"נפש החיים" (שער ד' פכ"א): ולכן אמר בפרק התורה "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה", סתם ולא פירש מה

עליו כבר עול מלכות ועול דרך ארץ, מעבירין ממנו. וכל שכן שהקב"ה מסבב שלא ינתן עליו.

חפץ חיים בספרו "שמירת הלשון" (שער התורה)

הלכה: דמי שביעית וחליפיה:

יש שהסתפקו אם קדושת שביעית נתפסת גם בשטרי כסף שנתקבלו תמורת פירות שביעית או רק על מטבעות. ומכל מקום אין קדושת שביעית נתפסת בשיק בנקאי, שטר חוב או תשלום בכרטיס אשראי. מכר בפחות משהו פרוטה, יש להסתפק אם נתפסו המעות בקדושת שביעית. קנה אתרוג של שביעית בדמים מרובים משום חשיבותו למצות, נתפסו כל הדמים בקדושת שביעית אף על פי שלאכילה אינו שווה כל כך. קנה קנקן יין בדמי שביעית, אין נתפסת קדושת שביעית אלא ביין ולא בקנקן. פועל שעסק בהיתר בפירות שביעית בין בעודן מחוברים, לקיום הפירות או לקטיפתם ובין אחר שנתלשו, אריזה או הובלה, אין קדושה שביעית חלה על משכורתו. **ספר "פירות שביעית"**

פתגם: סבון מנקה את הגוף, דמעות את הנשמה

ספר "שמחלה"

חקירה: אב בקידושין: יכול לקדש את בתו משום שהתורה מינתה אותו להיות שליח, או משום שהוא בעלים עליה (קונטרסי שיעורים קידושין ג-ה: ה: בעלים. רוח אליהו לב: רש"י- שליח, תוס' בעלים)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: לא לפי מידתו: בעיר אחד הלך לעולמו הרב דמתא, שהיה בעל קומה נמוכה, אבל בעל שיעור קומה בתורה, לימים בא במקומו רב אחר, שהיה בעל קומה תמירה, אבל בעל קומה נמוכה בתורה וביראת שמים. כשנכנס לבית המדרש וישב על הכסא של הרב הקודם, היה עליו להתכופף קימעה כדי להגיע על השולחן שלפניו. פנה אל השמש ואמר לו: שולחן זה נמוך מדי בשבילי. רבי, ניענע השמש בראשו, שמא כסא זה גבוה מדי בשבילך? **ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף קמח)**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הוסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בן קארין מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'יסי חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וז'ה בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוז, רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרסין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר ולינתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר.

גרוע מלעבור על כל עבירות שבתורה. מי שמעשן בשבת ואוכל חלב, פיגול נותר וטמא, הוא עדיף ממי שמבטל תורה. התורה נקראת 'אור': (משלי ו. כג). לאור יש תכונה מיוחדת, כל דבר שבעולם ניתן לערב עם דברים, זהב עם נחושת וכו', אור לא ניתן לערב עם שום דבר. גם תורה לא ניתן לערב אותה עם שום דבר, או שהתורה נקיה, או שזו לא תורה. כל החורבן של ההשכלה התחיל בזה שעירבו עם התורה דברים נוספים. בתחילה לא דברו כלל על עקירת התורה, דברו על התורה עם עוד משהו, והמשהו הזה הביא את החורבן, ברוחניות ובגשמיות, חורבן שלא היה כמותו מעולם. תשעים ותשעה אחוזים של תורה עם עוד אחוז אחד של משהו אחר, זה כבר לא תורה. זה נכתב לפני אלפיים שנה, וזה נדרש מאתנו גם היום, זו אותה תורה, באמת, בדור כמו שלנו קשה לעמוד בזה, אבל צריך לדעת שזו המציאות, אנו נתבע על הכל.

ספר "פניני רבי שמשון" מאת רב פינקוס זצ"ל

כל דברי תלמוד תורתך

בתפילת "אהבה רבה" מבקשים: אבינו אב הרחמן רחם נא עלינו ותן בלבנו להבין ולהשכיל ללמוד וללמד ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. מה הכוונה "כל דברי תלמוד תורתך"? בפשטות מבינים שהכוונה לש"ס ה

בבלי וירושלמי, טור ושולחן ערוך, ספרא, ספרי, מכילתא וכו'. אמנם אומר הרב מיכל ליפקוביץ זצ"ל ב"תנא דבי אליהו" מצאנו הרבה מעבר לכך: "הביאני המלך חדריו", כשם שיש לו להקדוש ברוך הוא חדרים בתורתו, כך יש להן לתלמידי חכמים לכל אחד ואחד חדרי חדרים בתורתם. ושם בהמשך, "הביאני המלך חדריו", זה אחד מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות של חדרי חדרים שיש לו להקב"ה בתורתו, ואמר אל משה שיואמר להם לישראל, שנאמר: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמור".

מלמדנו ה"תנא דבי אליהו": דע לך שיש חדרי חדרים ועל כך מבקשים אנו: "והאר עינינו בתורתך", האר לנו שנכיר בחדרים האלה, שנדע שיש שם בכלל חדרים, אליהם עלינו להיכנס. לא רק ש"ס ופוסקים, אלא בהם עצמם ישנו עומק לפנים מעומק.

ספר "ומתוך האור, מעמד הר סיני, תורה"

המקבל עליו עול תורה, מעבירין ממנו עול דרך ארץ
באבות איתא: כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו וכו' עול דרך ארץ. ודע דמה שאמרו דוקא אם מקבל על עצמו עול תורה, ולא אמרו סתם כל הלומד תורה, משמע דוקא אם מקבל על עצמו התורה שלא להתרפות ממנה בשום אופן, כשור שנותנין עליו העול, כמ"ש: "תנא דבי אליהו לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשאוי". (ע"ז ה.). ואז אפילו אם היה

